R 5550

கெத்செமனேயின் வேதனை ஏன்?

WHY GETHSEMANE'S AGONY?

ஆதார வசனங்கள் : மாற்கு 14:32–42.

"நீங்கள் சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு விழித்திருந்து ஜெபம் பண்ணுங்கள்"– மத்தேயு 26:41.

இயேசுவின் மரணத்தை நினைவுகூறும் இராப்போஜனத்தை நிறுவின பிறகு, அவரும் அவருடைய சீஷர்களும் ஸ்தோத்திரப்பாடல் பாடினபின், நகரத்திற்கு வெளியேயுள்ள ஒலிவ மலைக்கு எதிராக சென்றார்கள். இதன் தொலைவு சுமார் ஒரு மைல் தூரம் இருக்கும்.கெத்செமனேக்குப் போகிற வழியில் அநேக முக்கியமான படிப்பினைகள் சீஷர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இவைகளைப் பரிசுத்த யோவானின் சுவிசேஷத்தில் 15 முதல் 17வரையிலான அதிகாரங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

கெத்செமனே எனும் வார்த்தையின் அர்த்தம் எண்ணெய் செக்கு ஆலையாகும். இவ்வார்த்தை மிகுந்த முக்கியத்துவமுள்ளது. யூதர்கள் ஒலிவ எண்ணெயை உணவிற்காகவும், வெளிச்சத்திற்காகவும் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதை நாம் நினைவுகூருகையில், இயேசுவும் உலகத்திற்கு ஆகாரம் அளிப்பவராயும், வெளிச்சம் அளிப்பவராயுமிருந்து, இயேசுவின் ஆத்துமாவை நசுக்கிப்போட்ட அவரது சோதனை அனுபவங்களை, ஒலிவப்பழங்களை நசுக்கி எண்ணெய் பிரித்தெடுக்கும் தோட்டத்தில் அவர் பெற்றிருப்பது விசேஷித்த விதத்தில் பொருத்தமுடையது என்று நாம் காண்கின்றோம்.

கெத்செமனே என்பது மலர் தோட்டமல்ல, மாறாக, ஒலிவ மரத்தோட்டமாய் இருந்தது. இவ்விடம் என்று அனுமானிக்கப்படுகின்ற பகுதியானது, சிதைவடையாமல் இன்றும் கவனமாய்ப் பேணப்பட்டு வருகிறது, பிரான்சிஸ்கன் துறவிகளால்(Franciscan Monks) பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தத் தோட்டத்தில் மிகப் பழமைவாய்ந்த சில ஒலிவமரங்களும், மிகவும் பழமை வாய்ந்த கர்வாலி மரம் ஒன்றும் காணப்படுகின்றது. தோட்டமானது இயேசுவினுடைய நண்பர்கள் சிலருக்குச் சொந்தமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் இயேசு கைதுசெய்யப்பட்டபோது ஏற்பட்ட சத்தம் காரணமாக, எழுந்து துப்பட்டியால் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டு வந்த வாலிபன், பரிசுத்த மாற்கு சுவிசேஷத்தினுடைய எழுத்தாளராகிய ஜான் மாற்கு ஆவார் என்றும் சில சாட்சியங்கள் மூலம் கூறப்படுகின்றது(மாற்கு 14:51,52).

எச்சரித்தல்

கெத்செமனேக்குப் போகிற வழியில், அவர்கள் மிகப்பெரிய நெருக்கடிக்குள் பிரவேசித்துக்கொண்டிருக்கிற உண்மையை இயேசு தம்முடைய சீஷர்களிடத்தில் பதியவைக்க முற்பட்டார். அவர், "மேய்ப்பனை வெட்டு அப்பொழுது ஆடுகள் சிதறிப்போம்" என்ற தீர்க்கதரிசனத்தை அவர்களுக்கு மேற்கோளாகக் காண்பித்தார்(சகரியா13:7). இதன் காரணமாக அவர்கள் அனைவரும் சோர்வடைவார்கள் இடறுவார்கள், கலங்கிப்போய் விடுவார்கள் என்று தெளிவாய் அவர்களுக்குக் கூறினார். அவர்கள் எதிர்பார்த்திராத காரியங்கள் சம்பவிக்கும் என்று கூறினார்.

கர்த்தருக்கான தனது பக்தியில் முழு பற்றுறுதி உடையவராய் , பரிசுத்த பேதுரு இதை மறுத்தார், இது ஒருவேளை மற்றவர்களுடைய விஷயத்தில் உண்மையாய் இருந்தாலும் தன் விஷயத்தில் அது உண்மையாயிராது என்றும், போதகரை மறுதலிப்பதற்குப் பதிலாக, அவரோடுகூட மரிப்பதற்குத் தான் ஆயத்தமாய் உள்ளதாகவும் தெரிவித்தார். பரிசுத்த பேதுரு மாபெரும் அபாயத்தில் இருப்பதாக இயேசு இன்னும் வலியுறுத்தினார். பரிசுத்த பேதுரு தனது மாம்சத்தில் மிக அதிகமாய் நம்பிக்கை கொண்டவராகவும், தேவனை நோக்கிப்பார்க்காதவராகவும், சோதனைக்கு எதிராக ஜெபத்துடன் விழிப்பாயிராதவராயும் இருந்தார். இயேசு முன்வைத்த குற்றச்சாட்டை சீஷர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து மறுத்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பதாயும், மரிப்பதற்கு ஆயத்தமாக உள்ளதாகவும் தங்களைக் குறித்துக் கூறினார்கள். அவர்கள்மீது எந்தளவு கடுமையான சோதனைகள் வரவிருக்கின்றது என்பதை அறியாதிருந்தனர்.

அப்போது இருந்ததைப்போல், இன்றைக்கும் உள்ள இயேசுவின் பின்னடியார்கள் அனைவருக்கும் இதில் ஒரு படிப்பினை நிச்சயமாய் உள்ளது. நமது கடைசி மூச்சுவரையிலும் கர்த்தர் நிமித்தமாக உண்மைத்தன்மையோடு இருக்க வேண்டுமென்று முழு தீர்மானத்துடன் நமக்கு நாமே உணர்வது சரியே. ஜெயங்கொள்ளுதலுக்கு இத்தகைய உறுதி மிகவும் அவசியமே.அநேகரால் செய்யப்படுகின்ற தவறு என்னவெனில், சோதனைகளும் பரீட்சைகளும் எவ்வளவு கடினமாக இருந்தாலும் அதை உணர்ந்துகொள்ளாததும், தேவையின் ஒவ்வொரு வேளையிலும் பரலோக உதவியின் அவசியத்தை உணர்ந்துகொள்ளாததுமேயாகும். "நான் பலவீனமாயிருக்கும்போதே பலமுள்ளவனாய் இருக்கிறேன்" என்றுஅப்போஸ்தலர் எழுதியிருக்கிறார்(2கொரிந்12:10). இதன்மூலம் அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுவது என்னவெனில், தான் கர்த்தருக்கு முழுக்க உண்மையாய் இருக்கும் அதேவேளையில், தான் தன்னுடைய சொந்த பலவீனங்களையும் இயலாமைகளையும் உணர்ந்துகொள்வதாகவும், ஆனால் பரம உதவியை தான் விசேஷமாய் சார்ந்திருக்கும்போது பலமடைவதாகவும், தான் விழித்திருந்து ஜெபம்பண்ணும்போது சோதனைகளுக்கு எதிராக முன்னெச்சரிக்கப்படுவதாகவும் கூறுகின்றார்.

இந்த யுகத்தின்முடிவில், இந்த சுவிசேஷ யுகத்தின் நிறைவு நாட்களில், கிறிஸ்துவின் சபைக்கு கெத்செமனே அனுபவங்கள் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி கடந்துவரும். இந்த சோதனைகளிலும் பரீட்சைகளிலும் நிலைநின்று, ஜெயங்கொண்டோராக வெளிப்படுபவர்களின் கர்த்தரிடத்திலான விசுவாசம் மற்றும் நம்பிக்கையே பலமுள்ளதாய்க் காணப்படும். இவர்கள் சோதனைக்குட்படாதபடி விழித்திருந்து, ஜெபம் பண்ணுகிறவர்களாக இருப்பார்கள். இப்படியாக அவைகளுக்கு எதிராய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வரவிருக்கின்ற சோதனைகளைக்குறித்து நமது கர்த்தர் பரிசுத்தபேதுருவையும், மற்ற அப்போஸ்தலர்களையும் முன்னெச்சரித்ததுபோலவே நமக்கு சமீபமாயிருக்கிற மிக நெருக்கடியான சோதனைகளைக் குறித்து நம்மையும் முன்னெச்சரித்திருக்கிறார். இப்பாடத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள அப்போஸ்தலர்களின் அனுபவங்களிலிருந்து நாம் அனுகூலம் அடைவோமாக.

மரணத்திற்கேதுவான துக்கம்

தோட்டத்தை வந்தடைந்தவுடன் இயேசு அப்போஸ்தலர்களில் எட்டுப்பேரை வாசலிலேயே நிறுத்திவிட்டு, இன்னும் சற்றுத் தொலைவில் நிழல்கள் உள்ள பகுதிக்கு, பேதுருவுடனும், யாக்கோபுடனும், யோவானுடனும் சென்றார். நடக்கப்போகின்ற ஏதோ ஒன்றிற்காகவும், இதைக்குறித்து இயேசுவினால் அறியப்பட்டிருந்த ஏதோ ஒன்றிற்கு எதிராக அவர்கள் அனைவரும் விழித்திருக்கவேண்டும். காவல்காக்கவேண்டும். ஆனால் இப்படி நடப்பது சாத்தியமற்றது என்றே அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தோன்றியது. போதகரிடத்தில் அவர்களுக்கு அனுதாபம் இருந்தபோதிலும், மோசமான விளைவுகள் நேரிடவிருப்பதாக அவர் எதிர்பார்ப்பதை, அவர்களால் புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை.

நடுராத்திரியாயிற்று, அவர்கள் நேரமே தூங்குவதை பழக்கப்படுத்தியிருந்தார்கள். அன்றைய நாளின் மாலைவேளையில் ஏற்பட்ட அழுத்தம் மற்றும் போதகர் கொடுத்திருந்த பலமான பாடங்கள், அவர்களுக்கு அரைத் தூக்கத்தை வருவித்தது. அவர்கள் விழித்திருந்து ஜெபம் பண்ணுவதற்குப் பதிலாக, தூங்கினார்கள். போதகருக்கு நெருக்கமாயிருந்த மூவரும் தூங்கினார்கள்.

பிதாவோடு தனிமையில் ஐக்கியங்கொள்ள விரும்பினவராக, இயேசு கல்லெறியும் தூரத்துக்கு அப்பால், மரங்களின் நிழலுக்குள் மறைவாகச் சென்றார். அவர்மீது வந்த வியாகுலத்தின் நிமித்தமாக, அவர் அவ்வப்போது மனித அனுதாபத்தை நாடினபோது, தமக்கு நெருக்கமாயிருந்தோரும் எல்லாவற்றையும் மறந்து, தூக்கத்திலிருப்பதைக் கண்டார், ''ஜனங்களில் ஒருவனும் என்னோடிருந்ததில்லை'' என்று தீர்க்கதரிசி சரியாகவே கூறியுள்ளார்(ஏசாயா 63:3).அவர் ஒருவராய் துயரம் எனும் திராட்சை ஆலையை தனியாக மிதித்தார்.

தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குப் புத்திமதிகூறி, அவர்களில் சிலரைத் தோட்டத்தின் வாசலில் விட்டதுவரைக்கும், போதகர் தம்மைக் குறித்தும், சிலமணி நேரங்களில் நடக்கவிருப்பதாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட முக்கியமான நிகழ்வுகள் குறித்தும் விசேஷமாய்ச் சிந்தனை செய்ததாக காணப்படவில்லை. அவர் தமது மூன்று அபிமான சீஷர்களை விட்டுச்செல்கையில், அவரது ஆத்துமாவில் சடுதியாக எழுந்த அழுத்தத்தின் பாரத்தை உணர்ந்தவராக, ''என் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கங்கொண்டிருக்கிறது – என்மீது வரவிருக்கின்ற ஆபத்துக்கள் வருமுன்னதாக, நான் இப்போதே மரித்துவிடுவேனோ என்ற உணர்வு எழுகிறது'' என்றார். அவர் ''மிகவும் கலங்கியிருந்ததாகவும், திகிலடைந்திருந்ததாகவும்'' நாம் வாசிக்கின்றோம். இங்கு இடம்பெற்றுள்ள கிரேக்கச் சொல்லானது, உச்ச அளவிலான கலக்கத்தையும், திகிலையும் குறிக்கின்றதாயிருந்து, தனிமையை, நண்பர் அற்ற நிலையை, ஏக்கத்தை அர்த்தப்படுத்துகின்றது.

போதகருடைய துயரத்திற்கான காரணம்

போதகர் தம்முடைய மரணம் நிகழவிருப்பதை முன்னறிந்தவராக, இதைக் குறித்து தம் சீஷர்களிடம் அவர் கூறியிருந்து, தாம் மரணத்திலிருந்து மூன்றாம் நாளில் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுவேன் என்று அவர்களுக்கு நிச்சயமளித்திருந்தாலும், அவர் தம்முடைய மரணத்தை எதிர்பார்த்திருந்த மாதுயரத்தை நாம் எவ்வாறு விளக்குவது ? அவரது பின்னடியார்களில் சிலருக்கு இல்லாத அளவுக்கும், பொதுவான ஜனங்களுக்கு இல்லாத அளவுக்கும், மரணத்தைக் குறித்த எண்ணமானது மீட்பருக்கு ஏன் இத்தனை பயத்தையளித்தது –

சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு நிகரான அல்லது அதற்கும் மேலான அனுபவங்களுள்ள மரணங்களுக்குள்ளாகப் பல நூறு இரத்தசாட்சிகள் கடந்துபோயிருக்கின்றனர். இவர்கள் இயேசுவுக்கு நிகரான கொடுமையான மரணங்களுக்குள் கடந்துசெல்கையில், மிகுந்த தைரியத்தையும், மனோதிடத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால்அந்த வேளை அல்லது பாத்திரம் தம்மைவிட்டு நீங்கக்கூடுமானால் நீங்கட்டும் என்று மிகவும் ஏக்கமாய் ஜெபம் பண்ணின இரட்சகருடைய இத்தகைய மனநிலையை நாம் எப்படி எடுத்துக்கொள்வது ?

இந்தக் கேள்வியையும், இதற்கான சரியான பதிலையும் புரிந்துகொள்வதற்கு, மீதமுள்ள மனுக்குலத்திலிருந்து போதகர் எவ்வளவு வித்தியாசமானவர் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். உலகம் அனைத்தின் மீதும் மரணத்தீர்ப்பு உள்ளது , நாம் எப்போது மரிக்கப்போகிறோம் என்பது மட்டுமே கேள்வியாயுள்ளதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். மரிக்கும் நிகழ்வானது, சிலமணி நேரங்களுக்கு அதிகபட்சமாய் நீடிக்கக்கூடியவை என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். மரணத்திலிருந்து தப்பிப்பதற்கான எந்த நம்பிக்கையும் நமக்கு இல்லை என்பது

மாத்திரமல்லாமல், நாம் ஏற்கனவே பத்தில் ஒன்பது பங்கு மரித்தநிலையில் உள்ளதால், நம்முடைய அறிவார்ந்த திறன்களானது ஏறக்குறைய மரத்துப்போனதாகவே காணப்படுகிறது. மரணம் குறித்த விஷயத்தில் நாம் ஏறக்குறைய அலட்சியமானவர்களாகவும், கவனமற்றவர்களாகவும் மற்றும் இதற்கேற்ப கடுமையானவர்களாகவும் காணப்படுகிறோம்.

உண்மையான தைரியத்தை வெளிப்படுத்துதல்

திடீர் மரணத்தை சந்திப்பதில் பயப்படாமல் போர்வீரர்கள் யுத்தத்திற்கு பாய்ந்து செல்வதுண்டு மற்றும் இதைப்போன்று குதிரைகளும் செய்வதை காண்கிறோம். மரணத்தைக் கண்டு மிகவும் பயப்படுகிற நிலைமையிலும், தாங்கள் என்னசெய்கிறோம் என்று முழுக்கப் புரிந்துகொண்டு, கடமை மற்றும் அன்பின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்து முன்னேறுகிறவர்கள்தான் மாபெரும் தைரியம் உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர். இயேசு இப்படிப்பட்ட ஒரு போர்வீரராயிருந்தார். மற்றவர்கள் மரணம் என்பது என்னவென்று புரிந்திராததை, அவர் புரிந்திருந்தார். ஜீவனுடைய முக்கியத்துவம் மற்றும் மதிப்பு குறித்து மற்றவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடியாததை, இயேசு உணர்ந்திருந்தார்.

இயேசு பரலோக மகிமையைத் துறந்தவராக, ஆவிக்குரிய தளத்தின் சுபாவத்தை விட்டுவிட்டு, மனித சுபாவத்தை எடுத்துக்கொண்டார். காரணம். மனிதன் பாவம் செய்ததன் நிமித்தமாக, தெய்வீக நோக்கம் மற்றும் ஏற்பாட்டின்படி இயேசு மனிதருக்கான மீட்கும் பொருளாக, அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராய் மரிக்க வேண்டியிருந்தது. இதுவே அவரைக்குறித்த பிதாவின் சித்தமாயிருந்தது. இந்த நோக்கத்திற்காகவே அவர் உலகிற்கு வந்ததாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த சிந்தையே, அவரது ஜீவியம் முழுவதையும் இயக்கியது. தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வதிலும், மனுக்குலத்திற்கு ஊழியம்புரிவதிலும் அவர் தினந்தோறும் தம் ஜீவனை ஒப்புக்கொடுத்து வந்தார். இப்பொழுது அதன் மாபெரும் உச்சகட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறார்.

கர்த்தருக்குக் கொடுத்திருக்கும் இப்பணியில் அவர் உண்மையுள்ளவராய் இருப்பாரானால், அவர் தெய்வீக வல்லமையினால் மரணத்தினின்று, அவர் அடைந்திருந்த முந்தைய நிலைக்கும் மேலான ஆவிக்குரிய தளத்திற்கும், நிலைமைக்கும் உயிர்த்தெழுப்பப்படுவார் என்று பரமபிதா வாக்களித்திருந்தார். இவ்விஷயத்தில் பிதாவின் உண்மையைக் குறித்தோ, பிதாவின் வல்லமையைக் குறித்தோ இயேசு ஐயம் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பிதாவின் வாக்குத்தத்தமும் ஏற்பாடும் நிபந்தனையின் அடிப்படையிலேயே இருந்தது. நமது கர்த்தர் தம் பங்கை உண்மையுள்ளவராக நிறைவேற்றினால் மாத்திரமே அவர் உயர்நிலை ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலைப் பெறமுடியும். பெரியளவிலோ அல்லது சிறிய அளவிலோ அவர் எவ்விதத்திலாவது பாவத்தில் ஈடுபடுவாரானால், ‘‘சாகவே சாவாய்’’ என்பதே பாவத்திற்கான தண்டனையாக அவர்மீது இருந்திருக்கும். மூன்றரை வருடங்களாக அவரது ஜீவியமானது, தேவனுக்கும் தெய்வீகச் சித்தத்தினை செய்வதற்குமென்று அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் தெய்வீக சித்தத்தை பரலோகப் பிதாவுக்குப் பிரியமான விதத்தில் , அப்படிப்பட்ட ஆவியில் முற்றும் முழுமையாகச் செய்திருந்தாரா ? என்பதே கேள்வியாயிருந்தது. இதோடுகூட இனி அடுத்து சில மணிநேரங்களில் வருகின்ற அனுபவங்களை தம்மால் சரியான தைரியத்துடனும், சரியான விசுவாசத்துடனும், சரியான கீழ்ப்படிதலுடனும் கடந்துபோக முடியுமா, தாம் கடந்துபோவோமா ? அல்லது தவறிப்போய், தம் அனைத்தையும் மரணத்தில் இழப்போமா ? என்ற கேள்விகள் அவருக்குள் எழுந்தன.

போதகருக்கு பரிந்துபேசுபவர் இல்லை

இப்படியாக அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி நடக்க நாடுகின்ற நம்மிடமிருந்து, நம் போதகருடைய விஷயம் எவ்வளவு வேறுபட்டிருந்தது என்று நாம் காண்கின்றோம். நாம் இழப்பதற்கென எதுவுமில்லை, ஏனெனில் நம் சந்ததியினர் அனைவரும் மரணதண்டனைத் தீர்ப்பின்கீழ் உள்ளோம். இன்னுமாக, நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்த தேவகுமாரன் அவரே என்றும், அவரது புண்ணியம் நம் அபூரணங்களாலான குறைகளை சரிக்கட்டுகிறது என்றும், ஏனெனில் நாமும் அவரில் நிலைத்திருந்து, பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்ய விரும்புகிறோம் என்றும் இயேசுவின் பின்னடியார்களாக உணர்ந்துகொள்கிறோம்.

ஆனால் ஒருவேளை போதகர் தவறியிருந்தால், அதை நன்மையாக சரி செய்வதற்கென அவருக்கு ஒருவருமில்லை. அவருடைய தவறு என்பது நித்திய மரணத்தைக் குறிப்பதாகிவிடும். இன்னுமாக, விசேஷித்த உண்மைத்தன்மைக்காக, அவருக்காக தேவனால் வாக்களிக்கப்பட்டிருந்த அந்த விசேஷித்த ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்தையும் இழப்பதையும் அது குறிப்பதாகிவிடும். மேசியாவின் இராஜ்யத்தின் வாயிலாக, மனுக்குலத்தைப் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் நிலைமைகளினின்று தூக்கிவிடும் பிதாவின் வேலையைச்செய்யும் மாபெரும் சிலாக்கியத்தையும் இழப்பதைக் குறிப்பதாகிவிடும். சுருக்கமான வார்த்தைகளில் சொல்லவேண்டுமெனில், போதகருடைய தனிப்பட்ட நித்திய ஜீவனும், தூதர்கள் துரைத்தனங்கள் அதிகாரங்களுக்கும் மேலாக, பிதாவின் வலதுபாரிசத்தில் அவர் உயர்த்தப்படுவதும், அழியாமை, கனம் மகிமையாகிய அவருக்கானவைகள் யாவும் கெத்செமனேயின் அந்த இரவில், தராசில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. இவைகள் அனைத்தையும் போதகர் உணர்ந்தபோது, அவர் இந்த எண்ணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லை. தமக்கு முன்புகாணப்படுகின்ற விசேஷித்த உபத்திரவங்களினின்றும் பயங்கரமான அனுபவங்களிலிருந்தும் தாம் தப்புவிக்கப்படவும், விலக்கப்படவும் தெய்வீகத் திட்டமானது வேறுவிதத்தில் நடந்தேறுவதற்கு வாய்ப்புள்ளதா என்று அவர் விரும்பினதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை! அந்த அனுபவங்களின் பயங்கரமான பாகமானது,அவர் தேவதூஷணம் செய்தவராக,தேவனுக்கும் நீதிக்கும்சத்துருவாக,குற்றவாளியாக கையாளப்படுவதாகஇருந்தது.

நம் கர்த்தர் எதற்கு திகிலடைந்தார் ?

இக்காரியங்களானது சீரழிந்த, சீர்கேடான ஆத்துமாவிற்கு சிறியதாகவே காணப்படும். ஆனால் பிதாவினிடத்தில் அன்பு மற்றும் உண்மையினால் நிரம்பியுள்ள இருதயத்துக்கோ இத்தகைய அனுபவம் பயங்கரமானதாய்க் காணப்பட்டிருக்கும். அதாவது பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்ய தம்முடைய அனைத்தையும் தியாகம் செய்தவர், தம்முடைய பரலோக மகிமையை, தம்முடைய பூமிக்குரிய நலன்களை தியாகம் செய்தவர், தேவனுக்கு எதிராக தேவதூஷணம் செய்ததாக கருதப்படுவதும், பாதகனாக குற்றவாளியாக சிலுவையில் அறையப்படுவதும் அவருக்கு காயத்தை வருவித்திருக்கும். ''பரிசுத்தரும் மாசில்லாதவரும் குற்றமற்றவரும் பாவிகளுக்கு விலகினவரும்...'' என்று யாரைக்குறித்து நாம் வாசிக்கிறோமோ, அந்த உயர்குணமுள்ளவரும் நேர்த்தியானவருமான இயேசுவுக்கு இவைகள் பயங்கரமான அனுபவங்களாகவே காணப்பட்டிருக்கும். இந்த அவமானத்தையே தம்மைவிட்டு கடந்துபோகும்படி இயேசு ஜெபம் பண்ணினார் என்று காணப்படுகின்றது. அவர் தாம் மரிக்கக்கூடாது என்று ஜெபம் பண்ணவில்லை, ஏனெனில் இந்த நோக்கத்திற்காகவே தாம் பூமியில் வந்திருப்பதாகவும், தம் மரணத்தின் வாயிலாகவே மனுக்குலத்தின் மரணதண்டனை அகற்றப்படமுடியும் என்றும் அறிந்திருந்தார்.அவர் தம் மரணத்தைக் குறித்து அடிக்கடி பேசியிருந்தார். மரணத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமென்று அவர் ஒருமுறைகூட எண்ணினதில்லை. ''மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய இராஜ்யத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை'' என்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். அந்த வேளையின் பிரத்யேகமானஅவமானத்தை கடந்துபோக , பிதா ஏதேனும் வழி வைத்திருப்பார் என்றே அவர் நம்பினார். ''ஆகிலும் என் சித்தப்படியல்ல, உம் சித்தப்படியே ஆகக்கடவது'' என்று போதகர் தன் மிகுந்த துயரவேளையிலும் ஜெபம் பண்ணினார்.

போதகருடைய கெத்செமனே அனுபவங்கள் பயத்துடன் இணைந்திருந்தது, ஆனால் மரித்துவிடுவோம் என்ற பயத்தினாலல்ல என்று பரிசுத்த பவுல் நமக்கு உறுதியளிக்கிறார். மரணத்திலேயே விடப்படுவோமோ என்ற பயமாக இருந்தது. முற்றும் முழுமையான கீழ்ப்படிதல் எனும் நிபந்தனையின்பேரில் பிதாவினால் வாக்களிக்கப்பட்டிருந்த மகிமையான உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பாத்திரமாகக் கருதப்படாமல் போவது குறித்த பயமாக இருந்தது. ''அவர் மாம்சத்திலிருந்த நாட்களில், தம்மை மரணத்தினின்று (உயிர்த்தெழுதல் மூலம்) இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரை நோக்கி, பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி, வேண்டுதல் செய்து, தமக்கு உண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டு'' (எபிரேயர் 5:7). என்று பரிசுத்த பவுல் கூறுகிறார். அவர் மரணத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்டார், அதற்கும் மேலாக அவர் மரணத்திலிருந்து உயிர்த்தெழுதல் வாயிலாக இரட்சிக்கப்படுவார் என்ற நிச்சயம் பிதாவினால் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

பரத்திலிருந்து பலப்படுத்தப்பட்டார்

தேவனிடமிருந்து ஒரு தேவதூதன் அவருக்குத் தோட்டத்தில் தோன்றி அவரைப் பலப்படுத்தினார் என்ற வார்த்தைகளுக்கான விளக்கம் இதுவே. இயேசு அந்நிமிடம்வரை உண்மையாய் இருந்திருக்கின்றார் என்றும், சீக்கிரத்தில் வரவிருக்கின்ற சோதனைவேளையில், தெய்வீக ஆசீர் அவரோடே இருக்கும் என்றும் பிதாவிடத்திலிருந்து வாக்குறுதியை, தூதன் இயேசுவுக்குக் கொடுத்தார். அத்தருணத்திலிருந்து அனைத்து பயங்களும் வியாகுலங்களும் அகன்றன. பிதா இதுவரையிலும் தம்மை அங்கீகரித்துள்ளாரெனில், பிதாவின் ஆசீரும் புன்முறுவலும் தம்மோடுகூட வருமாயின், எதுவந்தாலும் அவரால் அனைத்தையும் சகிக்கமுடியும். மீதமுள்ள இராத்திரி வேளையிலும், பின்தொடர்ந்து வந்த நாளிலும், மிகவும் கடுமையான சூழ்நிலைகள் மத்தியில், இயேசு அமைதியிலும் அமைதியுள்ளவராகக் காணப்பட்டார். தமக்காக அழுதவர்களை அவர் ஆறுதல் படுத்தினார். தம்முடைய தாயாரை உண்மையுள்ள சீஷனாகிய பரிசுத்த யோவானிடம் ஒப்படைத்தார்.

போதகருடைய இந்த அனுபவங்கள், அவரது சீஷர்களின் அனுபவங்களில் மீண்டும் நிகழ்ந்ததை நாம் ஓரளவு காணலாம். அவர்களது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன என்றும், பிதா அவர்களை நேசிக்கிறார் என்றும், அவரது கிருபை அவர்களுக்குப் போதுமானது என்றும், மீட்பருடைய நீதியின் வஸ்திரமானது அவர்களை மூடுகின்றது என்றும் அவர்களுக்கு உறுதியளிக்கப்பட்டிருக்கையில், இம்மாதிரி சூழ்நிலைகளில் மரண திகிலின் மத்தியிலும் அவர்களால் தைரியமாக இருக்கமுடியும்.

''ஜனங்களில் ஒருவனும் அவரோடு இருக்கவில்லை'' என்ற போதகருடைய விஷயத்திலிருந்து நம்முடைய விஷயம் வேறுபட்டுள்ளது என்ற , போதகருக்கும் அவரது பின்னடியாருக்கும் இடையிலான ஒரு மாபெரும் வித்தியாசமானது நினைவில் கொள்ளப்படவேண்டும். போதகர் நம்மோடுகூட இருக்கின்றார், ''நான் உன்னைவிட்டு விலகுவதுமில்லை, உன்னைக் கைவிடுவதுமில்லை'' என்று கூறுகின்றார். இதோடுகூட, கிறிஸ்துவின் சகோதரர்களுடைய ஆவியின் ஐக்கியமும் நமக்கு இருக்கிறது. நம்மோடுகூட விழித்திருந்து, நம்மோடுகூட ஜெபம் பண்ணுகிற சகோதரர்களின் உற்சாகப்படுத்தும் வார்த்தைகளானது, ஒவ்வொரு உபத்திரவ வேளையிலும் பலப்படுத்தும் ஆதாரமாயுள்ளன. தெய்வீக ஏற்பாடுகள் மற்றும் ஒழுங்குகள் அனைத்திற்கும் நாம் அவருக்கு நன்றிசெலுத்தி, தேவன் தம் குமாரன் மூலமாக வழங்குகின்ற பலத்தில் பலப்பட்டு, நம்முடைய கெத்செமனேக்குள் முன்னேறிச் செல்வோமாக!